

Federico García Lorca

„Hej, Federico García!”

Legutóbb Nyikolaj Gumiljov orosz költőről beszéltem, akit a bolsevikok végeztek ki 1921-ben. Évtizedekig tartó rémuralom nyitánya volt ez, s talán nem véletlen, hogy a sötét erő másik oldala, a fasizmus is hasonlóképpen bánt el a költészettel.

Federico García Lorcát 1936-ban, a spanyol polgárháború első napjaiban állították falhoz Franco tábornok falangistái. Akárcsak Gumiljov, Lorca sem politizált. Az ő elpusztításának sem volt más oka, mint az, hogy verseket írt. Nem dicsőítő rigmusokat a nagy vezérhez, hanem verseket. Önkényesen kiválasztott szavakat rakott egymás mellé, s csak arra ügyelt, hogy a sorok vége összecsengjen, vagy még arra sem, ami még gyanúsabbá és feleslegesebbé teszi a dolgot.

Vagy ahogy a később hasonló sorsra jutott Radnóti Miklós megfogalmazta:

„Mert szeretett Hispánia

versed mondták a szeretők, –

mikor jöttek,
mást mit is tehettek,

